

P o s u d e k o p o n e n t a

na doktorskou disertační práci JUDr. Ing. Zdeňka Strnada „Rozhodování a procesy v právní úpravě užívání vod“

Posuzovaná doktorská disertační práce má (s předepsanými přílohami) celkově 278 stran, z nichž vlastní text činí 253 stran. Požadovaný rozsah práce tak značně převyšuje. Téma je aktuální z hlediska právní praxe, ale i právní teorie, neboť autor věnuje pozornost především nové (ještě ne zcela zažitě) právní úpravě procesů ve státní správě, se zvláštním zřetelem na problematiku vod.

Text práce je rozdělen do šesti základních částí (bodů), včetně úvodu a závěru a je doplněn seznamem pramenů (zdroje) a abstraktem. Základní členění, včetně vnitřní struktury jednotlivých částí, je systematické. Vychází z obecné úpravy, jako základu pro rozbor a vysvětlení specifické úpravy na úseku vod. Zvolený systém má zřetelnou logickou návaznost.

K vlastnímu obsahu práce se disertant dostává již v úvodu. Zmiňuje v něm vývoj vodohospodářské legislativy a příčiny nové právní úpravy po roce 1989 a jejich specifik. Druhá část práce, pod názvem „Vodoprávní úřady“, zachycuje soustavu těchto úřadu v ČR, s vymezením jejich kompetence. Zvláštní pozornost se tu věnuje ústředním vodohospodářským úřadům. Činí tak zejména proto, že kompetenční zákon a později i nový zákon o vodách rozdělily původně tradiční jednotnou agendu mezi dva ústřední úřady, Ministerstvo zemědělství a Ministerstvo životního prostředí. Největší prostor, v rozsahu téměř 100 stran, zaujímá rozbor vodoprávního řízení. Disertant v něm srovnává univerzální správní řízení s odchylkami v řízení podle vodního zákona a popisuje zejména rozhodování v pochybnostech a při vydávání povolení k nakládání s vodami.

Nesporně zajímavým je následující výklad o opatřeních obecné povahy v části čtvrté. V něm se disertantovi podařilo vystihnout funkci tohoto v našem právu zcela nového institutu, který byl zaveden nyní platným správním řádem a je významnou měrou dotvářen judikaturou správního soudnictví. Zřejmě i z tohoto důvodu je pak spíše zmíněno jeho využití při aplikaci vodního zákona. Větší pozornost je soustředěna na výklad o jiných aktech podle vodního zákona v části páté, v níž disertant vysvětluje podstatu a podmínky pro vydávání stanovisek, závazných stanovisek, souhlasů, vyjádření a ohlášení, jako prostředků používaných ve vodoprávním řízení (většinou již dříve známých, ale novou právní úpravou obměněných). Převážnou část hodnotících pohledů na platnou právní úpravu, rozčleněných jako závěry k jednotlivým částem, vyslovil disertant v části šesté.

Práce sice není prvním dílem k této tématice, ale vnáší do ni nové poznatky a aktuální pohledy na procesní postupy při regulaci užívání vod. V poměrně ucelené a přehledné podobě ji zachycuje a výstižně prokládá novou právní úpravou, poznatky z odborné literatury, aplikační praxe a judikatury. V hodnocení platné právní úpravy vyslovuje disertant úvahy a náměty na řešení aspoň některých problémů, které většinou spojuje s aplikační praxí.

Práce obsahuje dosavadní teoretické a praktické poznatky k této problematice, které disertant shrnuje a výstižným způsobem interpretuje. V práci je vyváženě podáván popis stavu (zejména pramenů právní úpravy a jiných dokumentů), s upozorňováním na vyskytující se problémy a s náměty na řešení. Disertant využívá i svých vlastních poznatků a zkušeností získaných za dobu profesního působení v této oblasti.

Kritické poznámky lze vyslovit pouze k některým dílčím otázkám. Týkají se zejména pasáží, v nichž jsou až příliš široce interpretována odůvodnění soudních judikátů (např. u problematiky rybníků jako samostatných věcí či součástí pozemků), když stačilo uvést jen podstatu problému. U ústředních vodoprávních úřadů zase naopak schází poznatky z uplatňování rozdělené působnosti mezi

Ministerstvo zemědělství a Ministerstvo životního prostředí, včetně poznatků z výkonu dozorové činnosti. Nelze pak souhlasit s některými tvrzeními, např. s úvahou disertanta k vlastnictví vod jako součástí pozemků (str.90), ani s tvrzením, že by námitky proti návrhu opatření obecné povahy mohly uplatnit jiné osoby než vlastníci nemovitostí jen pokud tak určí správní orgán (str.150) apod. Vesměs se však jedná o otázky okrajové a o dílčí nepřesnosti.

Po obsahové i formální stránce je posuzované práce cenným a užitečným příspěvkem pro aplikační praxi a legislativu a zároveň i dílem, které obsahuje řadu zajímavých poznatků, využitelných pro další výzkum v této oblasti.

Celkově práci považuji za dílo, které odpovídá požadavkům kladeným na tyto práce. Z těchto důvodů **ji považuji za odpovídající doktorskou práci** a jako takovou ji doporučuji k obhajobě, na jejímž základě by byl JUDr Ing Zdeňku Strnadovi udělen titul PhD.

Při obhajobě práce by měla změřit na následující otázky:

- 1) Jak je koordinována dozorová činnost mezi ústředními orgány státní správy na úseku vod, včetně vrchního státního dozoru Ministerstva životního prostředí?
- 2) Existuje jiné a lepší řešení úpravy vlastnictví vod, než které bylo zvoleno v platném zákoně o vodách?

V Praze dne 21.3.2012

Doc. JUDr Jaroslav Drobník, CSc
oponent